

Yollanmamış Mektuplar 3

– YıldızToksöz · 10 Eylül 2011

Biliyor musun?

Saçlarım hala omuzlarımda. Senin istediğin gibi ama kestirmeye karar verdim bu gün. Bir tel uzun, bir tel kısa karman çorman olsun. Kesilen saçlarımı da yakayım ki, unutulsun o günler.Gülmeyeceğim artık bunu da bil. Son görüşmemizdeki gülümsememle kapansın perde. Öyle kalayım aklında ağlarken hatırlama.

Ah bir imkân bulsam da şu yüreğimi çıkarabilsem yerinden. Formatlansa hafızası dolmuş bilgisayar gibi . Senden önceki acılar, senin yaşattığın acılar ve onun delice çarpmasına neden olan güzel hatıraları atabilsem içinden. Sıfırlansa acı, sıfırlansa hüznün, varsın mutluluk ve umut da kalmasın, razıyım buna bile. Ha bir de sevme duygum geri dönüşü olmayan bir şekilde silinse. Sevemesem kimseyi ölesiye...

Zaman tüneline girsem. Ekose şortlu kız olsam incecik, narin ve masum. Yanakları al al, saçları bisiklet tepesinde rüzgârla dağılan, karışan. Umuda pedal çevirirken etrafına gülümseyen tatlı cadı olsam. Ya da koşsam denize, kulaç atsam mutluluğa. Dalıp kum çıkarsam dipten. elimden süzülürken suyla birlikte kumlar kahkaha atsam çocukça. Sahi nasıl kahkaha atılırdı, unuttum biliyor musun? Sen hatırlatırsın sanmıştım, yanılmışım. Son tebessümümü yüzümde soldurduğunda anladım bunu. Gülmeye hakkım yok benim. O zamanlar deniz serinletirdi. Buz gibi sularına sığınırdım, kızgın kumlar ve güneş yaktığında beni. Kış bile olsa ne zaman bunalsam kıyısına koşardım. Huzur bulurdum. Şimdi ise alev alev yanan kalbimi su bile söndüremiyor. Suda ateş kalır mı? Yanıyor işte. Ne yağmur, ne deniz, ne gözyaşlarım söndüremiyor. Kıyısındaım ama huzur yok. Hüznüme hüznün, acıma acı katıyor. Gözlerimden süzülen yaşlar karışıyor denize. Limandaki martılar çığlık çığığa. İçimden bir ses onlarla birlikte bağır diyor. Susuyorum. Yine sözümü tutamadım. Ağlıyorum ama bu son biliyor musun? Veda günü geldi gözyaşlarıma da, sana da.

Aslında eskiden de hüznülenirdim nedeni olmadan. Şarkılar acıtırdu içimi. Kahır mektubu vardı hatırlar mısın? "Ne zaman iki satır yazmaya kalksam, hep sana, hep seni, hep bizi yazıyorum" diye başlardı. Hüznülenirdim, kahırlanırdım. Sebebi yoktu ama gözlerim dolardı dinlerken. Halbuki sevmenin, anlaşılamamanın bu kadar acıtacağını bilmiyordum o zaman. Şimdi biliyorum. Aynı durumdayım ne zaman elime bir kalem alsam yazıyorum. Kalem kağıt yoksa beynimde dans ediyor kelimeler ve heceler."Unut beni kalbimdeki hicranla yalnız kalayım" şarkısı çalıyor beynimde. Eşlik ediyor ona yazamadıklarım. Döküyorum kâğıda hepsini. Sonu yok biliyorum ne kalem biter, ne kâğıt nede benim yazacaklarım. Oysa ben kimsesiz bir yavru gibi kucağında ağlamak istemiştım. Güvenmek istemiştım. Olmuyormuş, anladım. Ne ben kimsesiz bir yavruymuşum, ne sen gövdesine huzurla yaslanılacak çınar. Çok üzgünüm. Dallarından ihanetle, hırsla, oyunla kopardıkları her yaprağı yerine takmaya çalıştım.

Yeniden yeşer istedim. Tüm heybetinle dimdik dur, sarsılma. Başaramadım...

Anlayamadın beni. Dallarına umutla, sevgiyle kurduğum yuvadan ayrılıyorum. Güvercinler yuva yapsın dallarına. Serçeler konsun. Korum onları baykuş olduklarını anlayana kadar koru. Kartal gibisin derlerdi bana kırları, dağları ve yalnızlığı sevdiğim için. Uçuyorum işte masmavi gökyüzünde, süzülüyorum. Özgürüm. Özgürsün. Kara yüreğine bir türlü dizemediğim yıldızlarımı da alıyorum yanıma. Gökyüzündeki fırtınalara, yıldırımlara dayanmak için gücüm olsun yeter. Sen kal istediğin yerde. Nasıl yaşamak istiyorsan öyle yaşa. Kiminle, kimlerle mutluysan onlarla ol. Anladım artık. Ne yazık ki format atılmıyormuş yüreğe. Sıfırlanmıyormuş. Onları da yanıma alırım. Yıkılan hayaller, anılar ve sevdanla dolu yüreğimle uçuyorum. Sana zarar verdiğimi söyledin. Keşke son sözün bu olmasaydı keşke. O kadar çok keşke vardı ki, hayatımda ama bu en acısıydı inan. Asla kıyamam sana. Kurtuldun işte. Elveda...

Yıldız TOKSÖZ